



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. IV. Deus dedit Filium suum unigenitum hominibus, quia erant ipso indigni: ex quo desumitur maxima ingratitude hominum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Amor divi-
us nobis
datus dat,
quàm dare
possit ipsi
DEO.

Tu facis pro homine peccatore, quod non facis pro ipso DEO. Tu non es, o amor sacer, qui dedisti Filium unicum Patri suo: siquidem productus ipse non est per amorem voluntatis, sed per cognitionem intellectus. Ut quid ergo in finem ipsius involas, ut inde acceptum nobis dones? Itane? non posses ipsum donare DEO, & donas ipsum nobis peccatoribus! quis non admirabitur hoc prodigium? Nunquam probe agnovissem te, o amor infinite DEI mei, erga me miserum, si absconditus semper mansisses in arcano divinæ voluntatis Sanctuario. Sed mirabiliter te manifestas; ex magnitudine tui muneris teipsum meis depingis &

exhibes oculis; agnosco infinitam excellentiam amoris, qui est in corde, per infinitam excellentiam muneris, quod est in manibus. Ipse tantum me amat, quantum mihi dat, & tantum mihi dat, quantum me amat: *Probatio 8. Gregor. dilectionis exhibitio est operis.* Video, hom 30. in quantum me amet, de hoc dubitare non licet, video id propriis meis oculis, circa hoc luculenter nimis convincor: & quando interrogo ingratum cor meum, ubi est gratitudo tua, confunditur, & non nisi novit dicere. Eheu! Si non plus amoris habeam in corde meo, quam muneris in manibus meis, quod largiar ipsi, an dicere possim, quod vel unicam habeam amoris DEI scintillam?

ARGUMENTUM.

DEus dedit Filium suum unigenitum hominibus, quia erant ipsi indigni: ex quo desumitur maxima ingratitude hominum.

ARTICULUS IV.

DEus Filium suum unigenitum dedit hominibus, quia ipso sunt indigni.

Insularis noster, qui jamjam celesti quadam demulcebatur suavitate in corde suo, ex enarratis hisce bonitatum DEI prodigiis, quamvis nec minimam adhuc intellexerit ipsorum partem, suspirium ex imo trahens pectore, nos interrogat. Ah! quomodo possibile est, quod cum omnes homines peccatores

fuerint, ut inimici DEI, extiterint digni, qui tam ingens ab ipso reciperent beneficium?

Hærebis attonitus stupore, respondit ipsi Ecclesiasticus, si dixerero tibi, DEum Patrem non dedisse Filium suum unigenitum hominibus, quod ipsi illi fuerint digni, sed quia ipse infinita ratione est misericors: Si

ipſi juſti fuiſſent & illius amici, non dediſſet ipſis illum; ſed quia peccatores fuerant & inimici ejus, hinc illis ipſum dedit. Non noſtra ſunt merita, nec bona opera, ſed peccata noſtra demerita, quæ traxerunt ipſum è cœlis in terram. Benè enim judices, ſi dicas, niſi omnes homines periſſent per peccatum, opus non fuiſſet ipſis, ut daretur illis DEus velut Redemptor; cum ſanis non ſit opus Medio, ſed ægrotis. Sic DEus Pater non dedit Filium ſuum unigenitum hominibus, niſi quia peccatores erant, inimici ſui, omninò indigni, quibus ingentem hanc exhiberet miſericordiam.

Inuſitata Phi-
loſophia a-
moris divini.

Sed quænam hæc eſt Philoſophia, totus attonitus, reponit hic homo? Nil magis repugnat ſanæ menti, quàm ita diſcurrere: Amabo illos, quia me oderunt; exhibebo ipſis infinitum bonum, quia exhibent mihi infinitum malum: complebo ipſos meis beneficiis, meis favoribus, quia digni ſunt ſuppliciiſ meis, & æternis meis ultionibus. Quis alius, niſi DEus, infinita ratione transcendens intelligentiam hominum, ita poſſit ratiocinari? Quid vis? reponit Eccleſiaſticus: *Sic amor vindicat*; non aliam, niſi hanc amor infinitus novit ultionem.

Et exin attollens vocem ſuam,

illamque exſtimulans, affectu admirationis & gratitudinis etgà bonitatem accenſus, ita effatur: ſed Tu, ô Verbum adorandum, Fili unigenite DEI vivi, Tu ſapientia DEI infinita, quem ita Pater dare volet indignis peccatoribus; an huic annues ordinationi, quæ ita adverſari videtur noſtræ rationi, tuæque indigna eſſe magnitudine: non enim daberis, ſi nolueris. Ad id voles, qui noſti cuncta exin ſecutura? ſi conſenſeris, quid tecum fiet? Noſti, nullum eſſe genus miſeriarum, calamitatum, adverſitatum, perſecutionum, humiliatum, opprobriorum, dolorum, ſuppliciorum, crudelitatum & iniquitatum, quod te non exſpectet, quod devorandum tibi non reſtet; ſiquidem malorum omnium, quæ peccatores fuerint promeriti, diluvium irruet ſuper te, & obruet te; & pro im-

Admirabilis
diſpoſitio in
finitæ ſapientia
DEI.

mens bonis, quæ apportaveris è cœlo in terram, non reddet tibi terra niſi mala innumera. Et poſt hæc omnia, quæ exin nanciſceris emolumenta? Non alia, niſi quòd non ampliùs futurus ſis ſolus Filius DEI, nec ſolus poſſeſſor infinitorum bonorum DEI Patris tui: ſed habiturus ſis cohæredes in regno tuo.

Si videremus Filium unigenitum magni cujuſdam Monarchæ, qui lubens ſufferret ſibi dari

in-

Filius
DEI i-
venit a-
negoti-
option-
ſtræ in-
redes a-
tres ſu-

ingentem numerum extraneo-
rum pro fratribus suis, hac lege,
ut essent cohæredes in possessio-
ne omnium ditionum suarum;
& non solum is nullam faceret
oppositionem, nec ullam exhiberet
displicentiæ notam, sed
vehemens ostenderet deside-
rium: quid diceretur ad aspe-
ctum hujus portentis? Nonne
dicerent omnes: Oportet in-
cantatum esse hunc principem,
ita incurium propriæ utilitatis,
suis immobilem commodis. Sed
qui videret filium hunc unicum
sibi ipsi imponere provinciam &
munus Legati ad legionem quan-
dam mancipiorum, hominum-
que facinorosorum, qui omnes
onerati forent catenis, ad pro-
curandam inprimis ipsis libertatem,
rumpendo catenas illorum,
ut iis sese impleteret; nego-
tiaturus ex in magna cum sollicitu-
dine adoptionem & elevationem
illorum ad gloriosum charac-
terem, & eminentem digni-
tatem filiorum Regis Patris sui,
ut haberet, faceretque illos om-
nes cohæredes suos, ita ut non
nisi unum haberent regnum, u-
num & eundem patrem: Quid,
quæso, totus diceret mundus, vi-
sa & perspecta re tam inaudita?
Nonne hominum cunctorum
animi his prodigiis rapti in stu-
porem, prorsus hærent at-
toniti?

Et nihilominus, quid foret hoc
respectu ejus, quod videmus?
Nam attentis omnibus, non fo-
ret is, nisi homo, qui magnâ u-
teretur bonitate erga alios homi-
nes sibi similes in natura quam-
vis inæquales in conditione &
dignitate. Sed quod Majestas
infinita, coram qua centies mil-
leni mundi minores sunt atomô,
eò usque demittere se voluerit,
ex amore erga minimum nume-
rum creaturarum maximè mi-
serabilium in toto universo (ap-
pello sic omnes, quos peccatum
dejicit intrâ vermes & terræ pul-
verem) quod Verbum adorand-
um, Filius unicus supremi cœ-
lorum Monarchæ, ipsemet in
persona venire dignatus sit, quæ-
situm hæc mancipia, hosce faci-
norosos, magnos DEI Patris sui
inimicos; quod, ut ipsos inveni-
ret, ingredi abhorruerit ipsorum
carceres, sese immergere ipsorum
miseriis, onerare ipsorum cala-
mitatibus; quod ipsorum pro-
curaverit liberationem ac exem-
ptionem, implectendo seipsum
omnibus ab ipsis commissis cri-
minibus, ad reddendam pro iis
rationem & tolerandam debitam
illis pœnam coram justitia DEI;
quodque ex incomprehensibilis
bonitatis abundantia sui pretiô
sanguinis, & propriæ vitæ suæ
comparaverit illis adoptionem
in filios DEI, fratres suos, Princi-
pes cœli, Imperatores æternita-
tis?

Prodigium
& incompre-
hensibile,
quod JESUS
Christus fecit
pro nobis.

tis? O cœli, obstupescite super hoc! O bases mundi concutite vos! O montes, ô petra, colliscescite in dulciores, hæc aspicientes portenta! Et miseria nostra corda his omnibus duriora, nullâ accepti beneficii diffluant memoriâ!

Verbum æternum dat Patri suo consilium, ut mittat se,

Pater cœlestis, quis suggestit tibi hoc consilium? non recepisti id ab alio extra te; sed propria tua sapientia ejus tibi dedit lumina, & exequendo illi liberum ac voluntarium ab æterno formavit decretum. Jam sapientia tua est unigenitus Filius tuus: Ille igitur ipse non solum consensit, ut mittatur, sed etiam sese obtulit tibi que ad hoc

Uti, c. 6. v. 8.

consilium suggestit. *Ecce ego, mitte me.* O quanta amoris & bonitatis abundantia erga nos miseros! ô DEus amoris! Nonne oporteret omnes homines esse non nisi unicum cor, magis amplum & extensum universo mundo, idque ardere igne amoris immensi in sua magnitudine, & infiniti in suo ardore, si aliquatenus respondere vellent magno huic amoris incendio, quod ipse illucescere nobis fecit?

Hæc consideratio cogere tam bonum, quod habeas DEum quasi debet animam durissimam, ut amet DEum,

Nonne nimium beata es animam mea, quod habeas DEum tam bonum, quodque certa sis eum eò usque amare te? Imo, amat te, te prorsus indignam, prorsus miserabilem, qualis qualis es. An ambigere de hoc ad-

huc potes? aspice in manibus ipsius amorem cordis ejus. An Pater tuus cœlestis daret tibi totum thesaurum suum, nisi foveret in corde suo amorem erga te æquè magnum, ac est munus, quod donat tibi? An Filius ipsius unigenitus descenderet e cœlo, quaesitum te in terris, seque sacrificaret pro te, nisi magis amaret te propriâ vitâ suâ? An Spiritus sanctus ipsemet fecisset admirabile hoc vinculum naturæ divinæ cum humana in Mysterio Incarnationis? *Quod enim in ea natum est, de Spiritu sancto est:* An deiecit ipse DEum usque ad nihilum tuum, & tuum elevasset nihilum usque ad DEum, nisi ardentissimè amaret te? An scire potes, te ita amari ab omnibus tribus divinis personis; & triplex hoc amoris vinculum non unicè alliget & conjungat te DEO? Ah! ingratis & indigne bonitate DEI erga te, nisi amaveris ipsum ex totis viribus tuis, & incessanter postulaveris vires ab ipso divinas, ad amandum ipsum semper magis super vires tuas!

Quomodo possibile est mihi DEus, magnum hunc amoris ignem, hoc incendium, hunc infinitis ardoribus accensum clibanum, quem aspicio in corde tuo tam clarè, ut mihi de eo dubitare non liceat, non habere vires emolliendi duritiem meam, dissolvendi

Matth. c. 1. v. 20.

Principatus
fensus
lat hic
à rebel
ipforum
amiciti

Solvendi glaciem meam? Aufer ergò à me cor hoc lapideum, & da mihi cor carneum, quod sentiat amorem tuum, alias habere cor nolim. O si saltem me hac donares gratia, incessanter cogitandi de hoc, & continuò ma-

gis magisque amabilem hanc penetrandi veritatem! sed frustra de hoc cogitavero, cum comprehensurus sim nunquam. Abyssus hic est, ubi se quis perdat, necesse est.

ARGUMENTUM.

Quò apparatu Rex gloriæ venerit ad nos, ut esset nobis Legatus pacis & reconciliationis cum DEO Patre suo.

ARTICULUS V.

Non totum hoc est, profertur bonus noster Ecclesiasticus, vidisse, quòd consilium hoc DEI, de dando nobis Filio suo unigenito, prodigium sit incomprehensibile tum Angelis, tum hominibus. Sed modus id exequendi tam est admirabilis, ut terrore percellat & attonitum reddat omnem animum idipsum seriò considerantem. O quantum cogitationes DEI attolluntur supra cogitationes hominum! Ecce tibi tria, quæ excedunt omnem admirationem.

humiliationum, sui obtineant indulgentiam ac veniam criminis. Et nos videmus hic contrarium. Supremus cœlorum Monarcha est, qui offensus est à parvis terræ hominibus; & faciendo ipse, quod faciendum illis incumberet, mittit ipsis Legatum ad postulandam ab illis pacem, instantèrque efflagitandum ipsos, ut se secum reconciliare velint, offerendò ipsis, quod facere velit suas superabundare gratias, ubi ipsorum superabundaverunt delicta. Quis comprehendere hoc valeat?

Secundò Monarchæ nunquam mittunt Legatos, nisi ad capita coronata & potestates supremas. Ast si insinuare & manifestare velint abjectæ vel mediocri conditionis personis voluntates suas, non nisi servorum suorum minimum destinant ad illas. Sed ecce hic tibi rem prorsus

Principes offensus postulat hic pacem à rebellibus, ipsorumque amicitiam, Inprimis, quando subditi insolenter rebellârunt, imperiumque Principis detrectandò, illius incurrerunt indignationem, si obtinere velint remissionem, & recuperare ipsius gratiam, ipsorum est, requirere illum, mittere ipsi mediatores, qui pacem urgeant, ipsisque vi precum &

Supremus Monarcha mittit Filium suum unigenitum seu Legatum ad inimicos suos.